

У ПОЛЬОТІ—«СОЮЗ-18»

ПОВІДОМЛЕННЯ ТАРС

24 травня 1975 року о 17 годині 58 хвилин московського часу в Радянському Союзі проведено запуск космічного корабля «Союз-18», пілотованого екіпажем у складі командира корабля Героя Радянського Союзу, льотчика-космонавта СРСР, підполковника Климук Петра Ілліча і бортінженера Героя Радянського Союзу, льотчика-космонавта СРСР Севаст'янова Віталія Івановича.

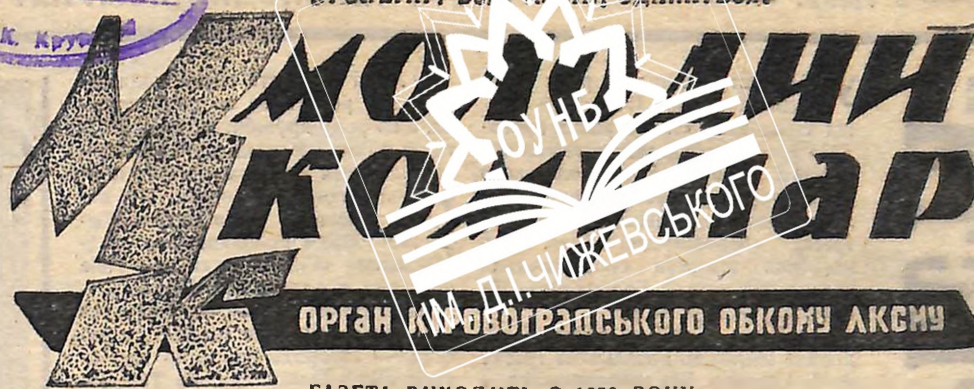
Метою запуску корабля «Союз-18» є проведення дальших експериментів з орбітальною науковою станцією «Салют-4», початих 12 січня 1973 року при спільному

польоті транспортного корабля «Союз-17» і станції «Салют-4», а також опрацювання окремих елементів і систем корабля в різних режимах польоту.

З кораблем «Союз-18» встановлено сільний радіо-і телевізійний зв'язок.

Самопочуття обох космонавтів добре. Бортівні системи працюють нормально, у відсіках підтримуються умови, близькі до земних.

Космонавти товариш П. І. Климук і В. І. Севаст'янов приступили до виконання програми польоту.

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XVI
№ 63 (2011).

ВІВТОРОК, 27 травня 1975 року

Ціна 2 коп.

І Є МРІЯ...

● ПЕРЕМОЖЦЕМ

VII ОБЛАСНОГО
КОНКУРСУ МАЙСТРІВ
МАШИННОГО ДОІННЯ
СТАЛА КОМСОМОЛКА
ЛІДІЯ ЩЕРБИНА

Понад дві тисячі молодих доярок області виборюють нині призи газети «Молодий комунар» («Перший чотиритисячний Кіровоградщини» та «Кращому комсомольсько-молодіжному колективу МТФ області»). Більшість із них брали участь у районних конкурсах майстрів машинного доіння, а найдосвідченіші захищали честь своїх районів на обласному конкурсі, який щойно закінчився на обласній дослідній сільськогосподарській станції.

— Першого дня, — прокоментував хід змагання головний зоотехнік обласного управління сільськогосподарства Петро Іванович Загребя, — визначилися переможці груп — шість майстрів, які вийшли до фіналу.

І ось фінал. Поряд із досвідченими майстрами машинного доіння Т. Животовською (колгосп імені Шевченка Ульяновського району), Н. Гуцковою (колгосп імені Куйбишева Світловодського району), дояркою колгоспу імені Ватутіна Новоукраїнського району В. Підвальною та Г. Пересунчан (колгосп «Україна» Гайворонсько-

го району) — комсомолка обласної дослідної сільськогосподарської станції Лідія Щербина та молодий комуніст із колгоспу імені XX з'їзду КПРС Бобринецького району Галина Старошельська.

Природно, що саме вони, молоді доярки, більше від інших хвилювалися, розпочинаючи контрольне доіння. Проте провели його бездоганно і стали призерами змагань. Найвищого успіху досягла комсомолка Лідія Щербина — переможець конкурсу. Галина Старошельська була третьою, а на другому місці — Віра Підвальна із Новоукраїнського району.

Читаю «Молодого комунара» добре відоме ім'я Лідії Щербини, яка брала участь у змаганні за приз, встановлений газетою. Позаминулого та минулого року її прізвище неодноразово друкува-

лося серед десяти прізвищ кращих молодих доярок області. Минулого року Лідія Щербина стала чотиритисячницею. Вона — член комсомольсько-молодіжного колективу МТФ, який очолює групу комсорг Володимир Гуцуляк. Лідія вважає, що саме подруги по роботі допомогли їй перемогти в конкурсі майстрів машинного доіння.

— Ось вже понад два роки я слідкую за змаганням молодих доярок області. Чула про здобутки Олі Козаченко. Хочу зустрітися із нею, — поділилася своїми найближчими планами Л. Щербина. — І є мрія — стати п'ятитисячницею.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

На фото: переможці VII обласного конкурсу майстрів машинного доіння (зліва направо): Галина СТАРОШЕЛЬСЬКА, Лідія ЩЕРБИНА та Віра ПІДВАЛЬНА.

Фото автора.

Колективу редакції, авторському активу і читачам «Комсомольской правды»

Дорогі товариші!

Сердечно поздоровляю вас з п'ятдесятиріччям з дня виходу першого номера «Комсомольской правды». Партия високо цінить великий вклад газети у виховання молодого покоління в дусі комуністичної ідейності, відданості безсмертним ленінським заповітам, славним революційним, бойовим і трудовим традиціям радянського народу. «Комсомольську правду» можна назвати полум'ям комсомолу багатьох поколінь радянської молоді. Мільйони юнаків і дівчат справедливо вважають її своїм другом і наставником.

Сторінки «Комсомольской правды» — яскравий, хвилюючий літопис героїчних трудових і бойових справ Ленінського комсомолу, всієї нашої славної молоді. Вони відобразили великий подвиг тих, хто будував Комсомольськ-на-Амурі і Магнітук. Турксіб і Дніпрогес, створював перші колгоспи, піс у маси культуру і знання. Вони розповідають про мужність і відвагу тих, хто на фронтах війни і в тилу кував перемогу над фашизмом, хто піднімав з руїн міста і села, прикладав першу борозну на ціліні і першу трасу в космосі. І в нашій дії газета активно мобілізує молодь на найбільш ударні ділянки комуністичного будівництва.

Ленінський заповіт «Вчитися комунізму!» був і залишається головним девізом юності, яка має продовжити боротьбу старших поколінь за побудову комуністичного суспільства. Обов'язок журналістів усієї комсомольської преси — надихати молодь на виконання цього заповіту, на нові звернення, всіма силами підтримувати її ініціативу і ентузіазм.

Від душі бажаю колективу «Комсомольской правды», її авторському активу нових творчих успіхів. Будьте по-молодому завзяті, пишіть ще яскравіше і цікавіше, глибше викайте в життя, палко підтримуйте все нове і прогресивне, сміливо боріться проти всього, що перешкоджає нашому рухові вперед. Активно пропугуйте кращий досвід кланте молоді на передові рубежі соціалістичного змагання за дострокове виконання п'ятирічки, гідну зустріч XXV з'їзду нашої партії.

Хай ваша праця і далі служить благородній справі комуністичного творіння!

Л. БРЕЖНЄВ,

Генеральний секретар Центрального Комітету
Комуністичної партії Радянського Союзу.

НАПРИКІНЦІ 1972 року автору цих рядків довелося побувати в Німецькій Демократичній Республіці. В колі німецьких колег ми говорили про свої журналістські справи, обмінювалися досвідом роботи, знайомилися з газетами, що видаються в дружній країні. Я запитав одного з журналістів про статтю «Дума про хліб» Олександра Гіталова, яку було надруковано в «Правде України», а потім в багатьох газетах нашої країни.

— Так, читали, читали статтю вашого талановитого механізатора, — сказав німецький колега. І додав: — Не тільки читали, а й по радіо слухали. Західна пропаганда і на цей раз не обійшла без брехні. Одна з західних радіостанцій передала, що, мовляв, у Росії в зв'язку з засухою 1972 року наближається великий голод, що навіть такий відомий російський інженер-механізатор, як Гіталов, і той виступив у газетах зі статтею, в якій скаргиється, що у нього нема хліба.

Повернувшись з НДР, я невдовзі побував у селі Комішуватому Новоукраїнського району, де живе і працює прославлений механізатор країни діві Герой Соціалістичної Праці, депутат Верховної Ради СРСР Олександр Васильович Гіталов. Розповідаю йому про почуте. Олександр Васильович щиро сміється, а потім говорить:

— Наші ідеїні вороги ба-

вгадують такі ідеїнітніці, що бодь-кого можуть розсмішити. А того вони, напевне, і не знають, що навіть в посушливі роки метапізатори нашої бригади збирають з кожного гектара по 30—35 центнерів пшениці, по 50—60 — кукурудзи, по 20—30 центнерів картоплі, по 20—30 центнерів буряків. Тому, що тепер, я б сказав, погоду роблять механізатори. Хочу підкреслити таку деталь: з кожного гектара посіву зернових наш колгосп в тому ж році 1972 році продав майже по двадцять центнерів зерна. Тобто стільки, скільки ми ще недавно вважали збиранням з кожного гектара посіву. Чим з'ясувати те, що в єдинокорстві з природою ми виходимо переможцями? Тим, що люди озброєні знаннями, добротною технікою, творчо застосовують агротехніку. Вони на ділі довели, що все людською ставиться і все людською славиться. Добре про це сказав Л. І. Брежнєв: погода погодою, а робота роботою. Що вірно, то вірно.

Слухаю я Олександра Васильовича, цього неперевершеного академіка поля і механізаторської справи, і захоплююсь його мудрістю, його одержимістю, великою внутрішньою енергією, яка народжується великою метою. Такі люди і гори перевернуть, і ріки повернуть в зворотному напрямку, і на камені колос виростать.

Гіталов. Нема, напевне, в нашій країні людини, яка б не чула про цю чудову людину-тру-

ТАЛАНОВИТИЙ МЕХАНІЗАТОР, НАСТАВНИК МОЛОДІ

27 травня—60 років від дня
народження О. В. Гіталова

дівника. Понад сорок років віддав він механізаторській справі. Колишній босонігий пастушок місцевого куркуля, який з семи років стаз заробляти свій хліб, за роки Радянської влади вирос до прославленого

керівника передової тракторної бригади, державного діяча. Ініціатор, думаюча людина, він творю підходить до будь-якої справи, шукає і знаходить шляхи поліпшення роботи, засоби підвищення врожайності.

Скільки починів за ці роки народилося в очолюваній Олександром Васильовичем бригаді Комплексна механізація на вирощуванні просапних культур. Двозмичне використання техніки. Заправка в борозні. Вперше в країні освоєні зелені квадрати, а потім першим застосував більш прогресивний пунктирний спосіб сіви кукурудзи. Ущільнюючі посіви. Пристосування для внесення добрива з одночасним висівом насіння (коли ще сівалки випускались без цих пристосувань). Борошування як засіб боротьби з бур'янами... Всього і не перелічиш. І все, що народжувалося у гіталовській бригаді, відразу знаходило собі прописку в інших тракторних бригадах — в області, республіці, країні. І так з року в рік, з року в рік. Досвід, знання справ, глибоке проникнення в усі тонкощі вирощування високих врожайів дали Гіталову можливість сформулювати, як закон, як аксіому, п'ять необхідних умов успішної роботи: кадри, техніка, насіння, добрива, висока агротехніка. Про що б не розповідав Олександр Васильович,

вирішувалося за ці роки народилося в очолюваній Олександром Васильовичем бригаді Комплексна механізація на вирощуванні просапних культур. Двозмичне використання техніки. Заправка в борозні. Вперше в країні освоєні зелені квадрати, а потім першим застосував більш прогресивний пунктирний спосіб сіви кукурудзи. Ущільнюючі посіви. Пристосування для внесення добрива з одночасним висівом насіння (коли ще сівалки випускались без цих пристосувань). Борошування як засіб боротьби з бур'янами... Всього і не перелічиш. І все, що народжувалося у гіталовській бригаді, відразу знаходило собі прописку в інших тракторних бригадах — в області, республіці, країні. І так з року в рік, з року в рік. Досвід, знання справ, глибоке проникнення в усі тонкощі вирощування високих врожайів дали Гіталову можливість сформулювати, як закон, як аксіому, п'ять необхідних умов успішної роботи: кадри, техніка, насіння, добрива, висока агротехніка. Про що б не розповідав Олександр Васильович,

розповідаючи про Гіталова, мавши на увазі не лише його одного, як бригадира, як особу. Бо Гіталовська бригада — це школа передового досвіду, це розсадник всього нового: і в використанні техніки, і в агрономії, і в організації праці людини.

Якось одного дореволюційного філософа запитали: де все твоє багатство? Він відповів: ось воно, моє багатство. І назвав багато своїх учнів, які продовжують його справу. Цей класичний діалог я згадав під час останньої нашої розмови з Олександром Васильовичем. Не буду наводити цифри показників роботи бригади, очолюваної талановитим механізатором: вони загальновідомі. Скажу про інше, про Гіталова-наставника, про Гіталова-читача і вихователя молоді.

На одній обласній нараді Олександр Васильович, підкреслюючи важливість взаємодопомоги, сказав: — Іншому допоможе — сам сильнішим стане. Це — кредо усієї багатогранної роботи прославленого бригадира.

(Закінчення на 3-й стор.)

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ДОЗОР НЕСУТЬ „ПРОЖЕКТОРИСТИ“

У ВЕРЕСНІ минулого року «Молодий комунар» (газета № 114) під заголовком «Як загубили бригаду?» вмістив рейдовий матеріал обласного штабу «Комсомольського прожектора». У цьому критикувалися Новоархангельська ПМК-245 тресту «Кіровоградсьбуд», яка низькими темпами споруджувала навчальний корпус Голованівського профтехучилища № 8.

Через два місяці до редакції надійшла відповідь начальника тресту А. А. Салгана. Він погоджувався з об'єктивністю критики і повідомляв: «Одна з головних причин відставання — відсутність автотранспорту. Голованівський райвиконком допомогти не міг, оскільки автотранспорт був зайнятий на вивезенні врожая». І постанок оптимістично записав: «Зараз вживаються заходи по укрупненню будови необхідною кількістю робітників та механізмів». Не знаємо, який зміст викладав у це повідомлення тов. Салган, але ми зрозуміли це як належить: критику врахували, виправляємось, темпи будівництва підвищимо до норми.

Минуло ще півроку. І до штабу «КП» надійшло нове повідомлення з Голованівська: на будівництві навчального корпусу ледве закінчують монтаж фундаменту. За перший квартал цього року освоєно 54 тисячі карбованців капіталовкладень при плані 73 тисячі.

Ось ми знову на об'єкті. Десята година ранку, чудовий сонячний день — тільки працюй! Проте нічого подібного поки що не видно. 32 будівельники розбрелися по території. Одні займаються класичною боротьбою, інші обмінюються анекдотами, група дівчат зібралася у вагончику — на очах слюзи, готуються писати заяву про звільнення з роботи.

Просимо пояснити цей намір. Марія Вареник, Люба Балажук, Марія Митюк минулого року закінчили Ульянівське МПТУ № 11, здобули третій розряд мулярів-штукатурів. Просили дирекцію дати направлення в свій рідний район. І ось результат: втративши віру в своїх керівників на будові і водночас поважаючи свою професію, вирішують залишити ПМК-245.

Навчаючись в училищі, — говорять дівчата, — ми відчували себе людьми потрібними, знали, що нас чекає будова, комсомольська організація виробництва, наставники. А довелось побачити одні неприємності. Складається враження, що головний інженер мехколонни Григорій Онисимович Жердін нас взагалі за людей не вважає. На запитання відповідає грубістю, шкоди навіть вульгаризмами.

Не знаємо, як бути з обміном комсомольських документів, — говорить Марія Вареник. — Вісім місяців працюємо, але на обліку по стоїмо. Куди нести документи? Живемо й працюємо ми в Голованівську, але де ж знаходиться комсомольський комітет ПМК-245?

Знайомимося з виконробом Іваном Платовичем Ніконовим. На запитання, чому будівництво йде такими повільними темпами, той відповідає:

— А які ж будуть темпи, коли доводиться робити не по роду служби, а по роду дружби: чи то привезти на об'єкт цеглу, чи залізобетон — іди кланяться сусіднім організаціям чи навіть попутним водіям. Ну, вирішили нас пару разів автопідприємство 10033 і Голованівське райоб'єднання «Сільгосптехніка», але на цьому ж далеко не в'їдеш...

Чи ж тільки в транспорті справа? — Який там буде інтерес до роботи, — говорять бригадир штукатурів Лідія Олександрівна Терешонок, — коли бригаді відмовляють в

Рейд „МК“ і обласного штабу „КП“

А ЩО СКАЖЕТЕ СЬОГОДНІ?

елементарному. Працювали ми недавно на будівництві побутової будови в Голованівську. Там пайняли трьох приїжджих спеціалістів. Вони штукатурили, а ми за ними (бригада — дванадцять чоловік), ходили з віпниками й ганчірками. У них заробіток за двісті, у нас — ледве шістьдесят — сімдесят.

Шість років працюю в ПМК-245, в одній і тій же бригаді, — говорять Марія Антонівна Мальцева. — Обралі мене профгрупоргом. Проте ні поради, ні консультації мені ніхто не дав. Не знаю, навіть, де знаходитись моє безпосереднє керівництво. Пройшли свята — і 8 Березня, і Перше травня, а нас ніхто навіть не привітав.

Можливо, не така гостра потреба у навчальному корпусі, другорядний цей об'єкт?

— Корпус потрібен, як повітря, — говорить директор профтехучилища Геннадій Петрович Рибак. — Комітет комсомолу зараз розгортає пропаганду хліборобських професій. Але яку ж предметну розмову у себе на місці ми можемо вести з приїжджими школярами, коли діючий сьогодні навчальний корпус — тісний, місць у гуртожитку не вистачає, більшість учнів живе на квартирах в не зовсім привабливих умовах. Отака наочна агітація! Все необхідне для будівництва виділено, допомагаємо і робочою силою, і, по можливості, — технікою. А результати... Бачите самі.

ТО ЯКУ Ж відповідь ви приготували цього разу, товаришу Салган? На кого киватимете зараз? Чи знову на живих? Непогано було б цей жест викопати спершу перед дзеркалом — тоді, здається, він прийшовся б за адресою...

Рейдова бригада: В. ОРЕЛ — заступник голови обласного штабу «Комсомольського прожектора», інструктор обкому комсомолу, В. КАСЯНЧУК — секретар комітету комсомолу СПТУ № 8, О. МЕЛАНІЧ — начальник штабу «Комсомольського прожектора» СПТУ № 8, М. ІВАНЧЕНКО — крановщик баштового крану, працівник Кіровоградського УМБ; О. РАКІН — спецкор «Молодого комунара».

Зібрано і напружено працювали під час весняно-польових робіт «прожектористи» колгоспу «Україна» Гайворонського району.
На фото: перший секретар райкому комсомолу Олександр ПЕРЕСУНЬКО (другий справа) вручає мандат ікості молодим механізаторам колгоспу «Україна».
Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Сторінка
обласного штабу
„Комсомольського
прожектора“
Випуск № 2

АКТИВНО ПРАЦЮЄ ШТАБ «КОМСОМОЛЬСЬКОГО ПРОЖЕКТОРА» КІРОВОГРАДСЬКОГО ЦУМУ, «ПРОЖЕКТОРИСТИ» ЩОМІСЯЦЯ ПРОВОДЯТЬ РЕЙДИ, У ЛІСТІВКАХ ВИСВІТЛЮЮТЬ ІХ РЕЗУЛЬТАТИ.

НА ФОТО: ЧЛЕНИ ШТАБУ «КП» ВІКТОРІЯ ХУДЯКОВА, ЛАРИСА ПОГРІБНА, ТЕТЯНА ГОРКУША ВИПУСКАЮТЬ ЧЕРГОВИЙ НОМЕР «КОМСОМОЛЬСЬКОГО ПРОЖЕКТОРА». Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ІНТЕРВ'Ю НА ПРОХАННЯ «МОЛОДОГО КОМУНАРА» ВЗЯЛА ДРУГИЙ СЕКРЕТАР ДОБРОВЕЛИЧКІВСЬКОГО РК ЛКСМУ ЛІДІЯ ЧУБКО

Коли я поставила таке питання чальнику штабу «КП» колгоспу імені ХХІІ з'їзду КПРС Анатолію Щербаню, він відповів:

— Вважаю, що «прожектор» повинен бути активним помічником партійної організації нашого господарства у боротьбі з проявами безгосподарності, марнотратства, порушень трудової і громадської дисципліни. Правління колгоспу завжди прислухається до сигналів «КП». Так, саїдами рейдів, які виявляли перегрівання насіння соняшнику, залежування фуражної кукурудзи, партійна організація, правління колгоспу вжили певних заходів. Головне в роботі «прожектористів» — не тільки виявити недоліки і порушення, а, перш за все, попередити їх. Але нашому загоні дозорців це завжди не вдається через деякі обставини. По-перше, хочеться, щоб «прожектористи» постійно вчилися, як секретарі перших комсомольських організацій. Щоб семінари наші не перетворювалися в чергове «накачування», щоб на них нам показали приклад, дали рекомендації, як же практично усунути недоліки, яким шляхом добиватися здійснення поставлених завдань.

Тому поява в «Молодому комунарі» сторінки «Комсомольський дозор» несуть «прожектористи» — справа дуже потрібна. Взагалі, хотілося б дізнатися, як проводяться рейди «КП» саме в та-

„КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ПРОЖЕКТОР“ — ЯКИМ ЙОМУ БУТИ

ких умовах, як у нас: в колгоспах з кількома відділками.

До думки Анатолія приєднується секретар комсомольської організації міжколгоспбуду «Петро Хоружий»:

— Гострішим повинен бути кожен виступ, кожен захід «Комсомольського прожектора». Недоліки треба висвітлювати частіше, нехай навіть передових господарств чи підприємств, називаючи конкретні імена і посади винуватців. Тоді і вжиті заходи у відповідь на сигнали теж будуть конкретними. Наш штаб «КП» переглядає свою роботу саме в цьому плані. Пробуємо не тільки висвітлювати недоліки, а й перевіряємо, як же подіяв «прожектор» на їх виправлення. А тепер у мене побажання обласному штабу «Комсомольського прожектора» і сторінці «КП» в «Молодому комунарі» — висвітлювати, як практично втілюється те, про що ми читаємо в розробках і рекомендаціях.

Інтерв'ю другого секретаря Добровеличківського райкому комсомолу підказало редакції необхідність повести в газеті розмову про те, яким бути «Комсомольському прожектору». І в сьогоднішньому номері, комсомольські дозорці, до вас кілька запитань анкети «Молодого комунара».

АНКЕТА „МК“

1. На вашу думку, «Комсомольський прожектор» повинен давати бій недолікам тільки силою критики? Якщо ні, то чому? Як ви в цьому плані дивитесь на позитивні приклади?
2. Чи потрібно на тематичній сторінці «КП» в обласній молодіжній газеті друкувати методичні розробки проведення різноманітних заходів дозорцями? (Так чи ні? І чому?)
3. Чи однаково розподіляються доручення між членами вашого штабу або посту «КП»? (Так чи ні? Чому?)
4. Чи співробітничаете з групою народного контролю? (Так. Ні.).
5. Чи не позначилася ваша принциповість «прожекториста» на стосунках з друзями? (Так. Ні. Якщо може, коротко поясніть, чому).
6. Ваша адреса або вашої комсомольської організації, ім'я, стаж роботи в «Комсомольському прожекторі».

Відповіді надсилайте за адресою:

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 35, редакція газети «Молодий комунар».

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

„НА МІСЦІ СТІННІВКИ — ПОРОЖНЬО“

Під таким заголовком в номері за 29 березня був опублікований матеріал рейду обласного штабу «Комсомольського прожектора». В ньому критикувалася незадовільна робота штабів «КП» швейної фабрики, рудоремонтного заводу і Морозівського вуглерозрізу міста Олександрії.

Як повідомив секретар комітету комсомолу Морозівського вуглерозрізу В. Окуньков, критика визнана вірною. Обговоривши зауваження рейду, комітет і штаб «Комсомольського прожектора» накреслили заходи, спрямовані на поліпшення роботи «КП». Зокрема, зобов'язали відділкові комсомольські організації щомісяця представляти інформації про роботу постів. Зараз складаються акти одразу ж після рейдів, штаб «КП» щокварталу буде звітувати про проведenu роботу перед комітетом комсомолу. Розроблені спільні заходи проведення рейдів разом з групою народного контролю.

Тож рейд обласного штабу «КП», як бачимо, допоміг «прожектористам» Морозівського вуглерозрізу поліпшити справу комсомольського контролю. А на швейній фабриці і рудоремонтному заводі, очевидно, все залишається, як і було. Адже на критику там до цього часу відмовляються.

„ФРОНТ“ ПІД МИРНИМ НЕБОМ

Обласний фінал „Зірки“

— Шасливо!
— Повертайтеся з перемогою!
— Не підкачайте!

Ці слова майже одночасно прозвучали в різних кінцях області. І чи лунали вони в селі над притуленим вранішнім Бугом, чи на прохолодних асфальтах міста над Дніпром, від них займалися хвилюванням серця тих, кому були адресовані слова. А коли зачинилися дверцята автобусів, коли попливли за віконцем і лишилися позаду руки друзів, підняті у вітанні, рідні усмішки, груди хлопчиків і дівчаток сповнили солодким тривожним щемом. Попереду була дорога, на кінці якої чекало незвідане: три дні напруженої боротьби, три дні повної мобілізації зусиль і вміння, і одна, тільки одна перемога, яку потрібно здобути саме їм...

НА ФОТО: ОСТАННІЙ РУБІЖ „ЗІРНИЦІ“ — ВІСОТУ ВЗЯТО! (ФОТО ВГОРН). НАЙБІЛЬШЕ ПРИЗІВ І ЗАГАЛЬНА КОМАНДНА ПЕРШІСТЬ ДІСТАЛИСЯ КОМАНДИ СОЛГУТІВСЬКОЇ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ ГАЙВОРОНСЬКОГО РАЙОНУ.
Фото В. ЛАСУНА.

Тисячі хлопчиків і дівчаток нашої області, сотні юнармійських загонів взяли участь у шкільних і районних „Зірницях“, 26 команд розіграли першість у зонах області. І ось шість кращих команд — восьмикласники Солгутівської середньої школи Гайворонського району, Кіровоградської середньої школи № 6, Добровелічківської середньої школи, семикласники Долбишівської середньої школи № 1, Олександрійської середньої школи № 15, Світловодської середньої школи № 1 мали зустрітися в Кіровограді, де з 23 по 25 травня проходив обласний фінал „Зірки“. На 150 кращих юнармійців Кіровоградщини чекали три дні захоплюючих змагань, три дні випробувань, три дні надії.

Про перебіг цих подій, про великі і малі перемоги „Зірки“ ми розповімо детально у наступному номері „Молодого комунара“.

ТАЛАНОВИТИЙ МЕХАНІЗАТОР, НАСТАВНИК МОЛОДІ

(Закінчення).

Але Гіталов не просто допомагає. Він навчає молоді механізаторської майстерності, прищеплює їй любов до чудової професії механізатора, прищеплює риси і якості, які властиві йому самому — любов до праці, відданість справі, настирливість у досягненні поставленої мети, чесність. Людина великої душевної щирості, чуйна, по-батьківськи турботлива, він пропустив через свою школу понад двадцять тисяч чоловік. Тенер вони відомі — інженери, механіки, бригадири тракторних бригад, прославлені трактористи, комбайнери. Шість з них — В. С. Андрияш, В. Т. Моторний, С. О. Чорнобай (всі три з Кіровоградщини), М. Ф. Мануковський (Воронезька область) та інші стали Героями Соціалістичної Праці.

Ось воно, неоціненне багатство Олександра Васильовича! Не кожний може похвалитися такою спадщиною.

ОЛЕКСАНДР Васильович Гіталов відомий не тільки як неперевершений механізатор, але і як депутат, справжній слуга народу.

Двадцять п'ятий рік О. В. Гіталов депутат Верховної Ради СРСР. Як тільки питання йому, як депутату, не доводилось вирішувати за ці роки? І великі — державні, і на перший погляд, дрібні, приватні. Але для справжнього депутата, який в службі народу, не буває дрібних, другорядних питань. Бо, яке б воно не було, за ним Гіталов бачить людину, і все зробить, щоб і питання вирішити по-людському. Чого це варто, один він знає. А знає він і безсонні ночі — коли людина чимось його схвилювала, і ця радість — коли залюбувшись людиною і вона від усього серця говорить йому спасибі. До речі, наслідком якраз і є людина, яка приносить щастя найбільшій кількості людей.

А як турбується він про землю, про те, щоб вона по-господарському використовувалась. Людина, що народилася і виросла в селі і віддала десятиліття сільській праці, Олександр Васильович і сам береже землю, її зелений наряд, і фініш до цього закликає. Ось він виступав у Москві на сесії Верховної Ради СРСР. З високої трибуни він говорив: до цього часу не вирішено питання, хто і коли буде рекультивувати відсіпані біля тисячі гектарів

відвалів колишнього Байдаківського та інших вуглерозів Кіровоградської області. А всього підприємствами комбінату „Олександрівський“ в 2500 гектарів землі, що відійшли вугільникам, вернули колгоспам менше п'ятої частини.

Ось такий він, наш Олександр Васильович Гіталов. До всього він має діло, все його стоїть. Вболіває за справи бригади, колгоспу, району, області. Турбується про людей. Завжди і в усьому точний і пунктуальний. Господар слова. Член Президії Верховної Ради СРСР, член ЦК КП України, обком і райкому партії, керівник найкращої в країні тракторної бригади... І всюди він встигає, все у нього виходить чітко, по плану. Бо уміло все робить, бо живе одними думками і помислами — щоб крокувати вперед і вперед.

...ТРАВЕНЬ буває зеленим. Гарною, чарівною стала навкруги природа. Земля, яку причепурих травень, як до свята, наче також приготувалася вітати свого доброго господаря О. В. Гіталова з його шістдесятиріччям. А вітання на його адресу ідуть з усіх кінців нашої неосянної країни. Бо багато друзів у знатної людини, бо багатьом допоміг своїми добрими щоденними турботами. Тож і вітають люди прославленого механізатора-морозка з ювілєм. Бажають йому сил — як у природі, що пробудилася після зимового перепочинку. Зичуть йому нових успіхів у роботі, великого людського щастя, мільйони радісних днів. Від усього серця і ми приєднуємося до цих побажань. Світлий Вам день, дорогий Олександр Васильовичу! Нового злету в ділах ваших славних!
Іван БРАТЧЕНКО.

В. ШАБАЛІН.

ФУТБОЛ

ПОРАЗКА—ПРИ ПЕРЕВАЗІ

Команда Тирасполи—„Зірка“ 3:2

У черговому турі чемпіонату країни з футболу серед команд класу „А“ другої ліги кіровоградська „Зірка“ грала у Тирасполі з місцевою командою. До цієї зустрічі турнірне становище цих колективів мало такий вигляд — „Зірка“ після восьми ігор набрала дев'ять очок і знаходилася на сьомому місці, тираспольці провели шість матчів, здобули шість очок і займали чотирнадцяту сходинку.

Поединок розпочався атаками кіровоградців. На шостій хвилині сольний прохід Олексія Кацмана закінчився взяттям воріт, а через деякий час Сергій Вибіванцев примушує господарів відразу розпочинати з центра поля. Перший тайм закінчився з рахунком 2:0 на користь „Зірки“. Але він був одночасно і невдалим для неї, бо одержали важкі травми основні гравці — Микола Головоко і Микола Латиш, які більше не продовжували боротьбу.

Після відпочинку наші земляки з самого початку мали реальну можливість збільшити результат, але цим не скористався Андрій Карпюк. Згодом ініціативою заволоділи тираспольці, які вдало використовували помилки захисників „Зірки“ і забили у їх ворота три м'ячі. Фінальний свисток пролунав, коли на табло було 3:2 на користь місцевих спортсменів.

В. ШАБАЛІН.

Відзначено 70 років з дня народження О. Є. Корнійчука

ДОРОГАМИ ДРУЖБИ І ЄДНОСТІ

Творчість Олександра Євдокимовича Корнійчука, з ім'ям якого пов'язані становлення і розквіт українського радянського театрального мистецтва, — одне з найяскравіших свідчень єдності культур братніх народів СРСР. Їх взаємозбагачення і взаємозбагачення. Нам і прийдешнім поколінням драматург залишив своєрідну енциклопедію життя трудящих Країни Рад за півстоліття їх самовідданої боротьби під керівництвом ленинської партії за побудову соціалізму і комунізму.

Вихований на багатющій художній спадщині минулого і сучасного, особливо російської класики, багатотворний вплив якої позначився на всій творчості письменника, О. Є. Корнійчук збагатив радянську літературу видатними драматургічними постановами, які набагато перевищують не одне покоління письменників і глядачів. З великим успіхом на сценах театрів йдуть його п'єси „Загнана ескадри“, „Платон Кречет“, „Макар Діброва“, „В степях України“, „Фронт“, „Пам'ять серця“ та багато інших. У своїх твор-

рах художник показав інтернаціоналізм, патріотизм, високу моральну чистоту нової людини, людини соціалістичної доби — будівничого і творця, патріота і інтернаціоналіста.

Щиристь художнього твору визначається тим, які проблеми підняв автор, наскільки правильно і переконливо їх роз'яснює, якої сили характерні вчинки, і в цьому плані законопринцип той величезний успіх, що завжди випадає на долю п'єс О. Є. Корнійчука — драматурга глибоко партійного, пристрасного,

смислового у постановці життєрепетних питань сучасності. Обійшовши театри буквально всієї країни, вони й сьогодні не сходять з їх сцен, вірно служать нашім великій справі.

Російський театр і російський глядач завжди тепло сприймали твори О. Є. Корнійчука, додавали авторові сил, нахвнення. Починаючи з п'єси „Загнана ескадри“, поставленої в Москві в театрі Радянської Армії Ю. Зав'язьким, і кінокартин „Сторінками щоденника“ та „Пам'яті серця“, столичні театри були для О. Є. Корнійчука таким же рідним домом, як, скажімо, театр Імелі Ів. Франка у Києві.

А за визнанням столичних публіцистів і критиків мистецтва до драматурга прийшло визнання глядача в усіх братніх республіках нашої країни. Мистецтво

О. Є. Корнійчука — мистецтво великої правди. І ним захоплювалися і захоплюються всі радянські люди. Воно близьке й зрозуміле їм.

Твори видатного радянського драматурга широко відомі не тільки в нас, а й за кордоном. Спектаклі дивляться в Болгарії, Чехословаччині, Польщі, Англії, Франції та інших країнах. Вони продовжують велику і благородну справу, яку присвятив своє життя видатний письменник-комуніст, борючись як заступник голови Радянського Комітету захисту миру, як член Президії Всесвітньої Ради Миру за чисте небо над планетою, за щастя всіх народів землі. Мистецтво його — з нами, воно — в строю.

В. ЮРЧЕНКО.
(РАТАУ).

КУЛЬТУРНА та літературна громадськість нашої країни відзначає сімдесятиріччя від дня народження видатного драматурга, вченого-академіка Олександра Євдокимовича Корнійчука. З цієї нагоди у педінституті пройшов літературно-художній вечір, який зібрав багатьох шанувальників таланту ювіляра. Автор таких відомих п'єс як „Загнана ескадри“, „Платон Кречет“, „Пам'ять серця“ та інших, декілька разів відвідував наш степовий край, а у вересні 1970 року він був гостем студентів Кіровоградського держінституту. Розповідав тоді дорогий гість про своє студентське життя, про роботу Всесвітньої Ради Миру, про творчість його колега-письменників.

І про це неодноразово згадувалося на вечорі. Слово про незабутнього Олександра Корнійчука виголосив завідувач кафедри української літератури, в. о. професора А. П. Бойчук.

СПІВЕЦЬ ЛЮДСЬКОЇ КРАСИ

Про утвердження радянського способу життя в драматургії та про творчість О. Є. Корнійчука у прогресивній зарубіжній критиці розповіли студентам кандидатів філологічних наук доценти О. Є. Поляруш та І. В. Долганов.

Слід сказати, що вперше в українській радянській драматургії О. Є. Корнійчук відтворив у п'єсі „Правда“ образ вождя революції — В. І. Леніна.

Він майстерно показав, як український селянин-бідняк Тарас Голота знайшов велику правду у Комуністичній партії та її вождя. Саме про образ В. І. Леніна в драматургії О. Є. Корнійчука і розповіла присутнім другокурсниця Тетяна Онїцева.

Показ дружби російського і українського народів у п'єсі О. Корнійчука

„Правда“ — тема виступу четвертокурсника Юрія Скляниченка.

Ного однокурсниця Катерина Лукаш говорила про усталення творчої праці радянських людей в п'єсах О. Є. Корнійчука. Студентка докладно зупинилася на образах Макара Діброва та Платона Кречета з однойменних п'єс драматурга.

Працівники бібліотеки гуртожитку педінституту разом із студентами обладнали виставку драматургічних творів ювіляра, потурбувалися про те, щоб літературно-художній вечір, присвячений 70-річчю широко відомого майстра слова, пройшов цікаво і з користю для всіх присутніх.

А. САРЖЕВСЬКИЙ,
викладач педінституту.
м. Кіровоград.

О. Є. КОРНИЙЧУК на хуторі Надії. 1970 рік.

За редактора М. СЕМЕНЮК.

Одери своєю професією

Кіровоградське середнє міське професійно-технічне училище № 8

оголошує прийом учнів

НА 1975—1976 НАВЧАЛЬНИЙ РІК.

На тривірочний строк навчання приймаються юнаки та дівчата з освітою за 8 класів для підготовки з таких спеціальностей:

слюсар-савтехнік; газоелектрозварювальник; електромонтажник по електроосвітленню, силових лініях і електрообладнанню; маляр будівельний; штукатур-облицювальник-плитковик; муляр-монтажник конструкцій.

Після закінчення училища учні одержують диплом про середню освіту і спеціальність.

З однорічним і дворічним строком навчання приймаються юнаки і дівчата віком 15—20 років з освітою за 8, 9, 10 класів без вступних екзаменів за спеціальностями:

муляр; штукатур; столяр; арматурник-бетонник.

Зархованих на навчання забезпечують гуртожитком, парадним і робочим одягом, триразовим харчуванням, підручниками.

Учні одержують третину суми, заробленої на виробничій практиці. Час навчання в училищі зараховується до трудового стажу.

Училище має повозбудований, добре устаткований комплекс, в якому є кабінети і лабораторії, учбові майстерні, спортивний та актовий зали, спортивне літнє містечко.

При училищі є вечірня школа, діють гуртки технічної творчості, художньої самодіяльності, спортивні секції.

Випускники-випускниці мають право вступати до вищих і середніх учбових закладів на пільгових умовах. Юнаки, які навчаються три роки, до закінчення та на рік після закінчення училища отримують відстрочку від призову до армії.

Випускники подають особисто або присилають заяву із зазначенням обраної професії, автобіографію, характеристику, свідоцтво про народження (оригінал), або паспорт (подається особисто) довідки з місця проживання і про склад сім'ї, медичну довідку (форма № 286), 8 фотокарток розміром 3x4 см.

Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Волкова, 15. Іхати тролейбусом №№ 2, 3 до зупинки «Тролейбусний парк». Телефон 3-32-23.

ДИРЕКЦІЯ.

Олександрійський радгосп-технікум

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ НА 1975—1976 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

НА СТАЦІОНАРНЕ ВІДДІЛЕННЯ ДЛЯ НАВЧАННЯ ЗА СПЕЦІАЛЬНОСТЯМИ «ЗООТЕХНІЯ»

І «ВЕТЕРИНАРІЯ» ТА НА ЗАОЧНЕ ВІДДІЛЕННЯ ЗА СПЕЦІАЛЬНІСТЮ «ЗООТЕХНІЯ».

Технікум готує зоотехніків та ветеринарних фельдшерів для роботи в колгоспах, радгоспах, племзаводах, племгосподарствах, державних станціях по племенній справі, станціях штучного осіменіння, станціях по боротьбі з хворобами сільськогосподарських тварин і т. ін.

Крім основної кваліфікації, кожному випускникові стаціонарного і заочного відділень присвоюється додаткова кваліфікація шофера, техника по штучному осіменінню с/г тварин, механізатора тваринницьких ферм.

На перший курс стаціонарного зоотехнічного і ветеринарного відділень приймаються особи, що мають освіту за 8—9 класів.

На другий курс стаціонарного відділення зоотехніків-організаторів приймаються особи, що мають середню освіту та направлення з колгоспів і радгоспів.

На третій курс заочного відділення приймаються особи, що мають атестат зрілості.

Строк навчання на стаціонарному відділенні — 3 роки і 6 місяців на базі неповної середньої освіти та 2 роки і 6 місяців на базі середньої школи; на заочному відділенні — 2 роки і 6 місяців на базі середньої школи.

Заяви приймаються:

На стаціонар: на базі неповної середньої школи з 1 червня по 1 серпня, на базі середньої школи з 1 червня по 15 серпня, на заочне відділення — з 1 червня по 1 грудня 1975 року.

До заяви слід додати такі документи: атестат (оригінал) чи свідоцтво про перехід у 9—10 класи середньої школи, 3 фотокартки (3x4 см), витяг з трудової книжки, а для колгоспників — витяг з колгоспної книжки, довідку про стан здоров'я (форма № 286).

Вступні екзамен: на стаціонарному відділенні — з 1 по 20 серпня 1975 року, на заочному відділенні — з 31 серпня по 20 грудня 1975 року з таких предметів:

на перший курс — з української або російської мови (диктант), з математики (усно).

На 2-й курс стаціонарного та 3-й курс заочного відділень — з української або російської мови і літератури (вірш), з хімії (усно).

На екзамені слід бути за викликом технікуму.

Початок навчання на стаціонарному відділенні з 1 вересня 1975 року, на заочному відділенні 2 січня 1976 року.

Учні стаціонарного відділення забезпечуються стипендією та гуртожитком на загальних підставах.

При технікумі працює їдальня.

Для підготовки до вступних екзаменів організовано платні підготовчі курси. Курси працюють з 15 липня 1975 року.

Заяви надсилати на адресу: м. Олександрія, Кіровоградської області, вул. Діброви, 85, радгосп-технікум.

ДИРЕКЦІЯ.

Олександрійське міське професійно-технічне училище № 1

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

НА 1975—1976 НАВЧАЛЬНИЙ РІК.

Училище готує висококваліфікованих працівників з середньою освітою. Після закінчення училища учні одержують диплом з присвоєнням третього розряду за спеціальністю.

Диплом надає право вступати до вищих учбових закладів.

Набір проводиться для навчання за такими спеціальностями:

на базі 8-річної освіти: токарі по металу; слюсарі-ремонт-

ники; електрогазозварювальники; слюсарі-електромонтажники; наладчики заводського газорізного обладнання; на базі 10—11-річної освіти (із строком навчання 1 рік): машиністи електромостових кранів.

Час навчання в училищі зараховується до трудового стажу.

На всі спеціальності приймаються юнаки і дівчата віком від 15 років і старші.

Для вступу до училища необхідно подати такі документи до приймальної комісії: заяву, свідоцтво про освіту, паспорт або свідоцтво про народження, характеристику зі школи, довідку про стан здоров'я, медичну довідку про профілактичні щеплення, 6 фотокарток (3x4 см).

Вступники проходять медичну комісію по направленню училища.

Зарховані до училища забезпечуються: зі строком навчання 3 роки — триразовим харчуванням, вихідним і робочим одягом і взуттям; зі стро-

ком навчання 1 рік — стипендією у розмірі 30 карбованців на місяць.

В період виробничої практики кожному учневі виплачується 33 проценти заробленої суми.

Початок навчання з 1 вересня 1975 року.

Приїжджі забезпечуються гуртожитком.

Адреса училища: м. Олександрія, мікрорайон Жовтневий, вул. Ватутіна, 1, телефон: 51-4-08. Автобусом їхати до зупинки селище Жовтнєве.

ДИРЕКЦІЯ.

Опиківське сільське професійно-технічне училище № 7

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

НА 1975—1976 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

для підготовки:

трактористів-машиністів широкого профілю (строк навчання 2 роки); трактористів-машиністів третього класу (строк навчання 1 рік); майстрів-наладчиків тракторів (строк навчання 6 місяців); трактористів для роботи на тракторах Т-150 і Т-150К (строк навчання 3 місяці, по направленню організації).

Приймаються юнаки і дівчата віком від 15,5 років і старші з освітою за 8—10 класів.

Випускники, які вважали авто-тракторну справу, і воїни, звільнені у запас, навчатимуться за скороченою програмою і одержуватимуть стипендію в розмірі 85 карбованців на місяць.

Початок запису з 25 СЕРПНЯ і ДАЛІ — ПО МІРІ КОМПЛЕКТУВАННЯ ГРУП. Для вступу до училища необхідно подати такі документи: заяву на ім'я директора училища, автобіографію, паспорт або свідоцтво про народження, свідоцтво про освіту, довідку з місця проживання і про склад сім'ї, характеристику зі школи, медичну довідку і про профілактичні щеплення, чотири фотокартки (3x4 см).

Адреса училища: 317451, Кіровоградська область, Маловисківський район, с. Опиківське.

ДИРЕКЦІЯ.

Запорізьке середнє міське професійно-технічне училище № 1 на базі тресту «Запоріжжялігмбуд»

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1975—1976 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

ДЛЯ НАВЧАННЯ ЗА СПЕЦІАЛЬНОСТЯМИ:

зі строком навчання 3 роки (на базі 8-річної освіти): муляр-монтажник конструкцій; столяр (будівельний); маляр (будівельний); облицювальник-плитковик-мозаїчник; штукатур-облицювальник-плитковик.

зі строком навчання 1 рік (на базі 10 класів, мінімальний вік вступників — 17 років): муляр-монтажник конструкцій; трубокладач; слюсар (будівельний); облицю-

вальник-плитковик; штукатур-облицювальник-плитковик.

Учні, які вступили до училища після 8 класу, перебувають на повному державному утриманні. Зархованим з освітою за 10 класів виплачується стипендія і надається гуртожиток.

Для вступу необхідно подати такі документи: заяву, документ про освіту, сві-

доцтво про народження або паспорт, довідки з місця проживання, про склад сім'ї, шкільну характеристику, 8 фотокарток (3x4 см), довідку про щеплення.

Навчання в училищі зараховується до трудового стажу.

Випускникам присвоюється 2—4 кваліфікаційний розряд, вони направляються на роботу в будівельні управління тресту «Запоріжжялігмбуд» в місто Запоріжжя з наданням їм місця в гуртожитку.

Початок навчання з 1 вересня 1975 року.

Адреса училища: 330006, м. Запоріжжя, вул. Ширшова, 4. Іхати трамваем №№ 1, 2, 4, 7, автобусами №№ 4, 28, 84; тролейбусами №№ 2, 3, 5, 8 до зупинки «вул. Третьяковська».

ДИРЕКЦІЯ.

ПТУ

при Кіровоградському м'ясокомбінаті оголошує прийом учнів НА 1975—1976 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Училище готує робітників для м'ясної промисловості.

Строк навчання один рік.

До училища приймають юнаків віком від 17,5 року і старших, дівчат — віком від 16,5 року і старших з освітою за 8—10 класів.

Учні забезпечуються стипендією в розмірі 18 карбованців та квартирами 3 карбованцями на місяць, триразовим безкоштовним харчуванням, спеодягом та форменим одягом.

Під час виробничої практики учні одержують грошову винагороду (третина від заробленої суми).

При училищі є вечірня середня школа робітничої молоді.

Училище гуртожитком не забезпечує, а розміщує учнів на приватних квартирах.

Вступники повинні подати заяву на ім'я директора, автобіографію, документи про освіту та народження, довідку про стан здоров'я, 6 фотокарток (3x4 см), довідку з місця проживання, характеристику.

Адреса училища: м. Кіровоград, Обозницьке шосе, м'ясокомбінат. Іхати автобусом № 10.

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дячирова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Гліяни, 2.